

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Alloquiorum Iesu Christi Sponsi ad quam libet animam sibi fidelem liber II.
pars. I. complectens in se, Vtî anima Deo deuotæ Christi Iesu debeat vitæ
passionibusq[ue] conformari

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

HAEC tibi trado perinde ac filiae atque sponsae meae & anima, veluti regulam ad exuendum veterem hominem te instituentem, quibus post hac in nouitate spiritus ambulans, indies ad perfectiora te extendas. Itaque sapius haec relegendum, quoties aliquid minus te offenderis obseruasse, toties feruore resuscitato, propositum renoua. Porro quamuis haec legenda tibi tradam, cupio tamen nihilominus ut cordis tui aures meae semper pateant inspirationi, quo eadem a me & intus audias, & foris legas. Propterea autem inspirationes meas scriptas ob oculos tibi poni volo, quoniam vanis plerumque amicorum & literis & nuncijs oblectaris, quae cordi tuo nihil praeter distractionem, inquietudinem, inspiditatem atque obscuritatem adferunt. Quibus posthabitis, ne salutaria quae legas tibi ex me desint, haec tibi legenda trado: quorum contemplatione, meique amore reliqua omnia (quae animam tuam adulterare nituntur) contempnas. Tanto autem haec mea institutio tibi debet esse acceptior, quanto ego qui hanc inspiro sponsus tuus & anima, esse debeo dilectior. Quippe qui non tantum dilectus, sed dilectissimus, desideratissimus atque praeter omnibus placere debeo. Tanto etiam abs te haec obseruari fidelius volo, quanto ea quae hic traduntur a me, non carnale mundanumve cor, sed spirituale ac mihi deuotum oblectant.

Quandoquidem non lenocinio aut nugagitate verborum haec aures tantum mulcent, sed animum amantem pascunt veritate. Reliquum est ut tu semper vigiles. *Ego sto ad ostium tuum, & pulso. Aperi mihi cor tuum soror mea sponsa. Præbe cor tuum mihi, & me solum desidera, quandoquidem ego cupio te. Non potes autem recipere me, quamdiu aliud amas, præterquam me. Non potes habere me, quamdiu aliud extra me habes in te. Non potes sentire me, quamdiu possides te. Exi igitur & relinque te, ut ego te, & tu solum possideas me. Tempus hoc breue est, quod verò sequitur sine tempore, sine fine, æternum est. Tu igitur (iterum moneo) vigila, ut me sponsum & anima, & filia, & sponsa habeas, & germanè te mihi sponsam dignam exhibeas. Itaque me redemptorem tuum ac dominum tuum ama, me cogita: teipsam attende, te considera, mihi adhære, mecumque persevera. Iam in me viue felix, & Vale.*

Alloquiorum libri I. finis.

D. IOAN. IVSTI LANSBERGII,
Carthusiani, ad Religiosam Deoque deuotam virginem Claram Dockumensem, in monasterio ad sanctos Machabæos in Colonia, nouam Iesu Christi sponsam Epistola, & in librum secundum Alloquiorum Iesu Christi ad quamuis fidelem animam.

P R A E F A T I O.

Quotiescunque in mentem tibi subierit virgo Deo deuota, quod ex honestissima parentum domo, quod ex fratrum ac sororum turba primogenitam non quiniu comes, non princeps aut rex, non denique mortalium nobilissimus, sed cæli terraque Imperator optimus maximus Iesus Christus in sponsam sibi affcinerit, eo

V u u   debet

debes vehementiori gaudio capi, quanto spiritus carni, mundo caelum, Christus cuius benedictioni est antefendus. Itaq; nubant alia virgines mortalibus, nubant perituris, nubant infirmitate senioq; conficiendis, eligant sibi maritos, cum quibus suas quot die luceant erumna: Tu gaude quod immortalis, quod potentissimo, quod maxime nobili, quod desique amabili semperq; felici (cum quo & ipsa felix immortalisq; victura es) coniuncta sis sponso, cuius thorus immaculatus, cuius coniunctio integritas, cuius amplexus charitas, cuius delectatio casta, cuius fructus vita est beata. Ad has nuptias aut desponsationem tui potius inuatum, cum nihil auri, nihil gemmarum (quod in alijs assolet nuptijs) offerri queat: cum praetera nihil fastuosum, nihil è mundo nobile in hic acceptum sit, quippe quae haec, atque adeo ipsum regnum mundi ac omnem seculi ornatum pro Christi hodie sponsi ac domini tui amore contempseris, spirituale hoc munusculum iam pridem manibus nostris enatum, tua integritate dedico. Et ne ab re quidem: Siquidem ex hoc edisces quomodo Christo sponso tuo, eodem ipso te erudiente, debeas placere ac conformari. Patrem tuum dominum doctorem, virum integritate ac eruditione singularem, simulq; congregationem illam sanctam, in qua sub Domina admodum venerabili Christo ancillaribus, ex me iubeas saluere. Vale.

ALLOQUIORVM IESV CHRISTI
Sponsi cœlestis ad vnamquamlibet ani-
 mam sibi fidelem iuxta ac deuotam, Liber secundus, eiusdemque pars prima, quæ complectitur in se: Vt anima Deo deuota Christi Iesu debeat vitæ passionibusque conformari.

De sui abnegatione, cruceque varia patienter sufferenda.

CANON I.

I qui vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur. Luca 9.

Hæc olim & verbo & exemplo dō anima (cui vt pater filiz, imò vt sponsus sponsæ nunc intus loquor) quàm velim, significauit. Si igitur me amas, si me desideras, si post me & ad me venire cupis, abneget te primum necesse est, in nulla re temetipsam, hoc est, consolationem, requiem commodum, honorem, utilitatem, voluntatemq; tuam, sed gloriam ac beneplacitum

Abnegatio sui quoniam ineludat.

Cruce varia quo animo ferenda sit.

Ioan. 14.

meum solum querens Siquidem abnegatio hæc tui ipsius, proprietatem excludit omnem. Hæc facit vt non sequaris, non habeas, nec habere aut sentire velis proprium amorem, proprium velle, proprium videre ac sentire: sed meum duntaxat beneficium inuestigans, eligens ac sequens, vbi in ipso me habeas omnia. Itaque temetipsam exuta, esto quasi sine te, aut extra te, vt potè tui ipsius oblita, ac plane tibi mortua. At verò in me sola viuas, mecum idem volens ac sentiens. Huc igitur anniti debet mens tua, nec quiescere vnquam, donec obtineas. Contendendi pro hoc obtinendo scopo, occurret tibi crux varia & multiformis, sub qua patienter te oportet humiliter, & tristissimam quæq; perinde ac lætam, spontè æquantiterq; feras, mea interim gradiendo obseruans vestigia, hoc est, mores, verba actusq; & virtutes

virtutes, quibus tibi factus sum via, veritas & vita. Hæc igitur animo tuo firmiter sine infixa, hoc iuge sit tibi statutum propositum, te ipsam funditus abnegare, aut citra electionem propriam huius aut alterius, aut beneplacitum meum duntaxat seruire: crucem quoque, id est, tribulationem atque aduersitatem quamcumque (si quam super te venire permiserit) ex manu mea hilariter amplecti, & ita sub cruce vitæ ac passionis meæ vestigia imitari.

De meditatione Dominicæ passionis. Proficere volenti quam sit necessaria vitæ passionisque Christi meditationis ac imitatio: meditationis item modus quis omnium sit fructuosissimus.

CANON II.

AD hæc confortata, vt semper ad portiora progrediaris, iugi meditatione versari debes circa beneficia, præsertim humanitatis meæ, videlicet vt redemptionis meæ opus contemplando, quanti te fecerim, quantum te amauerim, quanta tibi contulerim, quanta denique & quomodo pro te passus sim, diligenter expendas. Nam si illuminari, si mihi coniungi, si à me inflammar, si denique conformari mihi volueris, mea vita ac passio assidue abs te est meditanda: eoque cogitatio tua perducenda, vt amorosis ac cõpassiuis oculis semper & vbique me crucifixum intuearis, traijciendo vitæ meæ in te imaginem & sanctitatem, hoc est, contemplando in me faciem meam benignam ac nimis amabilem, mores honestissimos, gestus mites, verba ignita, suauia ac nondum lædentia: virtutum quoque integritatem, actuum maturitatem, ac pœnarum acerbiteriam, patientiæ denique mansuetudinem, & feruentissimam charitatem. Hæc inquam & id genus reliqua contemplari debes cum æstuanti desiderio me imitandi. Ad hæc indeficienti studio flagites, vt mihi te conformare, atque interiori homini tuo meam digner imaginem imprimere, teq; in me transformare: & hoc ex abundantia gratiæ meæ, que recalitranti naturæ tuæ vim etiam inferat, ipsam dirigens & impellens, arcens & retrahens iuxta beneplacitum meum, ad gloriam meam sempiternam, donec ipse in te reformer.

Debet autem meditatio hæc non perfunctoriè agi, præsertim vbi temporis lociq; non defuerit oportunitas, sed conari debes etiam vt in te excitentur erga me amor se diffundens, compassio liquefaciens, & desiderium imitandi geffiens. Quod si meditati compassionis defuerint lachrymæ, condolendi studium muta in affectum gratias agendi, & exulta, quod ad te dignatus sim, pro quo tam multa, tamq; horrenda voluerim pati, puta Deus pro limo, pro ingrato immensus. Verùm si ne hoc quidè potes efficere, sterilitate cor tuum penitus obsidente, nihil minus passionem meam duro licet & arido corde pertracta. Et hoc ipsum meditati studium atque laborem tuum quamlibet sterilem, mihi tamen acceptum, in laudem & gratiarum actionem sacrifica. Sæpenumero fit vt magis mihi placeat laboris studijq; vestri assiduitas, qua pro virtute certatis, quam virtutis suauitas, quam sentitis.

Porro in ipsa meditatione diligenter cõsidera etiam qui pro te patitur, & animo expende quomodo non solum homo sum innocentissimus, purissimus, nobilissimus atq; sanctissimus, verum etiam omni creatura excellentior, Deus optimus,

Vuu 2 maximus,

Vniri Deo
cupienti quam
facienda
sunt.

Meditatio
passionis
Christi
quænam
exigat.

Hebr 1.
Ioan 1.

Eclē. 10.

maximus, immensus, infinitus, omnipotens, qui verbo omnia ex nihilo creauit, iterumque vnico nutu eadem omnia destruere, in nihilumque conuertere possem: qui nutu solo gubernans, omnia intelligens, omnia portans, ex quo omnia & sine quo nihil. Qui cum sim tantus, summeque essentialiter atque ad eam naturam bonus, pro te tamen tam vili, tamque ingrata creatura mea, quae coram me nihil es & inanē: pro te inquam, me humiliavi, passus sum, crucifigi volui ac meritisque amantissima ac desideratissima voluntate, pro pudor, quid superbis terra & puluis? Quid erigis te luto & puluere feodior, quae creatori tuo ingrata & contumeliosissima, gloriam appetis & requiem, quando ipse interim propter te patior, despicias & conculcor? Vide igitur quae sis tu, & attende quis ego, qui pro te patior tam indigna, & auerteque aere & terra ipsa est indigna, quae non compateris, non redamas, sed indefinenter tuum contemnis & offendis fidelissimum amantissimumque redemptorem, ambulans non solum coram me, sed etiam contra me erecta ceruice, irreuerenter & inobedienter.

Passionem Domini trifariam posse meditari.

CANON III.

Quaenam pro nobis Christus sit passus.

Quomodo pro nobis Christus sit passus, quare pro nobis sit passus. Ephē. 2. Apoc. 1. Esa. 53. Psal. 68.

Charitas Christi erga nos quanta. Esa. 53.

Ioan. 19.

Sciendum tamen o filia, passionem meam trifariam posse cogitari. Primum, ut in me passionem ipsam consideres, id est, ea quae patiebar quasi iam patiar, videlicet meam paupertatem, inedia, famem, frigus, aestum, laborem, fatigationem, persecutiones, probra conuitia, dolores, vulnera, sputa, flagella, tristitiam, contemptus, crucem ac mortem & hoc ad emolliendum cor tuum, & compatiendo fidelissimo amatori, qui pro te & propter te, id est, in utilitatem tuam patior. Alio modo consideres in me viuendi ac patiedi modum, hoc est, quomodo patior, videlicet, humilitatem, patientiam, mansuetudinem, innocentiam & charitatem, idque ad imitandum, me. Tercio, causam propter quam patior, hoc est, charitatem meam nimiam qua dilexi te, & laui te in sanguine meo: siquidem vulneratus propter iniquitates tuas, & attritus sum propter scelera tua, ut meo te liuore sanarem. Posuit enim pater super me, & ipse vltro supra me accepi omnium iniquitates, ut quae non rapueram, exoluerem, & pro te ipse dolerem, tibi que per mortem meam vitam aeternam ac haereditatem compararem caelestem, ut tanta charitate excitata, tanta fidelitate permota, me redamares.

Hinc igitur, quanta erga te mea sit charitas animaduerte, quod in mortem pro te acerbissimam ignominiosissimamque me ipsum tradidi, quod cum sceleratis & veluti inter sceleratos insignior reputatus sum, postquam triginta tribus iam annis pro te poenis, laboribus ac doloribus fatigatus, & circa finem cruciatibus cum varijs tum horrendis tortus, vulneratus, totoque corpore laniatus, ne vnam quidem sanguinis guttam, quam pro te non effunderem, meo in corpore retinui, nec locum partemve vllam in toto corpore seruauit liberum, quietum, aut a dolore alienum, ut totum me & vsque ad mortem pro te impenderem, totum me tibi donarem. O cor durum & ingratum, si bestiolam tui causa cerneres affligi, si vermiculum pro te pati, quid animi haberes? Modo Dominum tuum, creatorem tuum, Deum tuum, vnicum bonum tuum, a quo es, sine quo nihil es, & per quem subsistis vides pro te duris cruciatibus conscindi, vides cor meum pro amore & dolore rumpi, vides denique lancea illud (quo tibi ingrediendi fieret copia) aperiri: vides possremo (ne quid mihi pro salute tua non impensum retinerem) illud sanguine & aqua

aqua possit mortem euacuari, & nulla compassione, nullo amore moueberis? Adde iam, quod ad patiendum desiderans, & ardentissima charitate aestuans, pro te me obruli, adeo ut nemo sit mortalium, qui vitæ suæ tam sit cupidus, tenaxq; amator, quam desiderabunde, hilariterq; meam ipse propter te posui, ut à peccatis, quibus tu obnoxia æternam commerueras poenam mea te morte liberarem. Proinde mirum valde videri potest, quomodo intima animæ tuæ non vulneret, penetretq; gladius compassionis, aut quomodo tantam erga te charitatem considerans, præ amore à te ipsa non deficias, aut quomodo non dilectione iuxta ac compassione tota liquefacta soluaris.

Fructus quinam ex meditatione passionis Christi consurgant.

CANON IV.

HAEC filia continue meditare. Nam huiusmodi passionis meæ meditatio quantos animæ pariat fructus, nemini plenè hæcenus est cognitum. Quippe ^{Passio Christi ut sit liber vitæ.} quæ liber est vitæ, cui nihil quod ad animæ pertinet eruditione, deest. Quare si omnes etiam tibi libri, si magistri omnes defuerint & doctores, cura ne hic tibi liber quoque desit. Vnde cum didiceris omnia, virtutem etiam haurias inde eadem perficendi. Hæc ad diuinam sapientiam, & vniuersæ salutis vestræ diuitias via est absolutissima, & maximè tuta, nec minus etiam cõspendiosa. Siquidem in prosperis deprimat, erigitq; in aduersis, adeo ut nec fausta attollant, nec aduersa deiciant. Vbiq; hominem (utpote qui intra se meam habet imaginem) temperat, atq; circa ea quæ alioquin animus aut horret, aut amat nimium, componit: & quasi in lance virtutum statuens, inter dubios variosq; rerum euentus æqualem, immutabilemq; seruat. Quid enim tam horrendum, aut quid pro meo amore non subeundum, si amara horrendaq; in mentem veniant, quæ pro te vltro Deus homo pertulit? Atque è diuerso, quid tam desideratum, quid tam potest esse iucundum, à quo (si ita mea poscat voluntas) ut contineas, mea ipsius passio considerata, non facillè animum reuocet? Beata igitur ac verè beata fueris, si in tuis oculis viua semper mei versetur imago, simul quidem nunc terrens, nunc erudiens, hic vetans, ibi alliciens. Vnde fiet, ut absque magno negotio peccata in te corrigantur, vitia curentur, & deficientur virtutes, crescant merita, mea augeantur dona, totusq; homo tuus interior in me transformetur. Ad hæc alia vtilitas non inferior, quod cum mors mea redemptio tui, tuaq; sit satisfactio, hanc meditando semper tibi potes applicare, atque omni tēpote huius intra te fructum recipere. Quod quàm sit tibi necessarium, quamq; vtile, vel inde liquet, quod sicut te omni penè momento peccare compertissimum est, ita etiam certissimum, ne minimum quidem delictum manere impunitum. Cum vero tonset, nulla prorsus vel parua quæpiam posse iniquitate per se expiari, grauiusq; delinquentem acerbior maneat poena, quanto putas tempore illorum durabit purgatorium, tamen si in fine vitæ venia obtenta, infernam euaserint, qui grandibus innumerisq; peccatis onerati, ad purgatorium ignem delictorum molestissimam sarcinam hanc secum deferunt adhuc purgandi? Heu quando illius expiatio consummatur, qui ad locum rigoris atque iustitiæ vadit purgandus. Quando ærumnæ & miseriæ eius terminabuntur, quando iam tempus miserendi defecit? Nonne satius foret prudenti nunc uti consilio, quamdiu loco & tempore estis vbi mea circa vos adhuc miseratio choruscet ad expiationes vestræ thesaurum, id est, ad me accede-

Vuu 3 re, in-

Passio Christi
fiti ut sit the-
saurus.

Purgatorias
penas quo-
modo hic
soluamus.

re, indeque haurire quo debita soluantur omnia? Thesaurus hic mors & passio mea est, quam iugi recordatione tuam potes facere, atque plena fide in satisfactione omnium debitorum tuorum pro te mihi offerre, idque haud quamquam inanimiter, si tamen in te à peccatis perfecta fuerit auersio, & nihilo secius in deficientis studium vitæ correctioris. Posses nāque adeo vehementer de offensione mei dolere, adeoque humiliter de te sentire cognoscendo aliud remedij tibi nihil superesse, quam in passione mea. Posses etiam adeo feruenter pro reconciliatione, gratia atque amicitia mea instare, adeoque ab omni te peccato auertere, cupiendo meam iniuriam omnem in te vlscisci, & ab omni deinceps offensione abstinere, vt vno hic momento, vna gemitu deleas, pro quo mille annis in purgatorio fuisses crucianda.

*Moriturus vt ex passione Christi sua debita soluere sese que ad mortem
preparare, vulnera item Christi animæ suæ vehementer
imprimere, secureq; mori vti debeat quisque.*

CANON V.

Moriturus
quæ agere
debeat.

Vulnera
Christi quo-
modo ani-
mæ impri-
menda tem-
pore mortis.
Luce, 11
Ioan 16
Monendum
quinam se-
cusc.

OMni igitur tempore, potissimè circa extrema vitæ, quando iam rationis faciendæ instat exactor, nec est vnde satisfacias, ad hanc misericordix & miserationum mearum arcam recurre, vt debita tua cuncta inde soluendo, secunda moriaris. Quapropter quando iam emigrandi accedit hora, vt ere hoc consilio: Sumptis deuote Sacramentis huic tempori congruis, quibus gratiam meam applicare hominibus statui, admoue passionis meæ id est crucifixi imaginem corporeis si ad manum fuerit) aut cordis oculis contemda. Hanc amplectere, deosculare, totumq; interiorem hominem in mea rosea sanguinolentaq; vulnera imprime, orans vt immensitate miserationum mearum ac sanguine te meo roseo à cunctis iniquitatibus lauem & mundem. Dic quia meam diuinam bonitatē sic decet, vt misericordia mea clarior copiosiorq; in magna (vt tu es) peccatrice manifestetur, nihil sordidum, nihil non mea virtute expiatū relinquam. Freta itaq; hac benignitatē mea, freta mea promissione, quam nihil in meo nomine petatum pollicitus sum non exaudiri, plena fide, integraq; fiducia proice te in me, qui te non possum abiicere, desiderans vt tecum quemadmodum ipse voluero, faciam in tempore & æternitate, idq; ad gloriam meam sempiternam Si hoc modo vulneribus meis immersa, totam te in cor meum proieceris, si totam resignaueris, si meæ innixa prouidentix & benignitati, totam te inquam, mihi commiseris atq; reliqueris, qui fidelissimus atq; perpetuus amator tui sum, secunda morere: neq; enim habeo, qui me tibi negem. Secunda igitur ad me non aliter ac ad piissimum patrem egredere, non tãquam carceri mancipanda, aut longo post tempore castiganda, sed inter suauissimos meos amplexus fouenda, ac à me neuiquam separanda. Cæterum ne ad hanc gratiam (quæ vere singularis, est & paucis datur morituris) frustra aspiret, cura nihilo minus, dum visis, à peccatis muncari, & diuinum meum beneplacitum pro virili in omnibus obedienter amplecti, vt in morte quoq; hac gratia digna inueniaris. Et hæc filia dicta pro morituris sufficiant. Ad fructus alios quos dicere cœperam redeundum est.

*Cruce que quomodo ve sit cuique quotidie portanda vsus creaturarum
qui sumendus: sensualitatiq; qui moriendum.*

CANON VI.

Itaque

Itaq; inter varios fructus, qui ex passionis meae meditatione colliguntur, non infimus est, virtutes, actus, passionibusque meis contemplari, ut humili, pio ac feruente desiderio accendaris ad imitandum. Neque magis grata mihi esse potes, neque comparari sanctius, quam ut fortiter te abnegando, meque humiliter imitando, studeas mihi conformari opere ac veritate. Humiliare igitur sub potenti manu mea, & crucem vnde cumq; tibi adueniat, incunctanter amplectere. Neque tuum est percontrari aut discutere, vnde tibi crux eueniat, & neque hanc, neque illam, quam ferre malis, eligere: sed quamcumque super te senseris imponi, tanquam e manibus meis, & iussu meo tibi impositam & quam amiter ferre discas: quandoquidem nihil tua interesse debet, quid aut a quo, sed cuius amore tibi patiendum sit. Quapropter si nemo etiam tibi crucem imponat, pro meo tamen beneplacito, (quid tui amore crucem portans iubeo te me sequi adeo tibi desiderata haec esse debet, ut absque cruce te nunquam patiaris immunem. Vnde si nemo tibi crucem imponat, tu ipsa super te crucem sumas. Porro haec crux abnegatio debet esse tui ipsius, sensuumque tuorum mortificatio, quos freno stringas disciplinae, & nequaquam quo natura aut consuetudo inclinatur vitiosa, licentiam illis finas.

Principio igitur, ut mundo profusus alienam, mihi vero familiarem te facias, prae-ter nudum, simplicem, necessariumque usum rerum temporalium, amore ac cupiditate omni te studeas abdicare. Super his neque si accesserint, gaudens: neque si a te fugerint, dolens. Porro vsus creaturarum sobrius sit, tamque necessarius, quam quod carere nequeas. Alia vero aut omnino non habeas, aut quasi non habens habeas. Oculis, auribus, caeterisque omnibus sensibus ac membris tuis inuigila, & cohibe, ne licet nocuius inutilibus pateant, ne curiositatem, aut sui oblectationem quaeant, ne denique ad inania, superflua, ociosaque se effundant: & postremo, ne contra molesta pro Dei amore aut proximi utilitate subeunda fugiant, aut se subducant. Obserua igitur ne quaecumque delectant audire, loqui, gustare, tangere aut quouis modo sentire, praesertim oblectandi gratia consentias: sed quaecumque ad necessitatem pertinent corporis vel animae, intentio casta ad meam gloriam dirigat, ut nusquam haereas, nusquam praeterquam in me Deo tuo quiescas. Hoc modo vim tibi inferendo crucifiges: ipsa membra tua, & sensuum morieris delectationibus, vitiis, concupiscentiis, inclinationibusque tuis prauis. Quamprimum itaque inordinatam in te concupiscentiam affectionemve senseris titillante, puta ad videndum, loquendum, gustandum, aut aliquid commodi gloriaeue obtinendum, ilico te mecum crucifigendam, cogita, delectationem atque desiderij huius consolationem tibi negando. Haec enim est crux tua, ut desiderijs sensuafitatis ac propriae quaesitionis reluctando, omnia in quibus mei honor aut animarum lucrum non quaeritur, tibi interdicas. Sic faciendo, & meam crucem portas, & meos dolores ac vulnera mihi permulces. Neque enim patiens mihi vberiores gratias agere neque doloribus meis aliter vice potes rependere, quam ut pro mei amore abneges temetipsam, molesta ac contraria hilariter subeundo, & mollia oblectantiaque contemnendo.

*Christus cruci adfixus quomodo sit contemplandus & imitandus:
mori seculo uti contingat: via crucis ut sit
sola via ad vitam.*

CANON VII.

Vuu 4

Aspice

Crucifixus
Christus
qui contē-
plandus.

Hier. 11.

Heb. 12.

Cruci qui-
nam quis
cum Chri-
sto affigatur

Matt. 20
Luc. 23
Ioan. 18
Psa. 118
1. Pet. 3.
Mat. 14.
Crucifigi
extra castra
quid my-
stice.

Aspice igitur nunc oculis fidei & deuotionis me fidelissimum amatorem & redemptorem tuum, medium inter latrones in in cruce distentum, pugnis & flagellis caesum, spinis coronatum, spuro ac sanguine oblitum, liquidum toto corpore ac vulneratum, tribus clauis affixum, à meis inter persequentium ac crudelissimorum hostium manus derelictum, inter amarissimos cruciatus non solum dulcedine, consolatione, ope ac refrigerio omni destitutum, sed etiam tristitia, amaritudine atque pressura intus, & extra contumeliis, maledictis & opprobriis turatum, velut agnum innocentem qui portatur ad victimam mansuetissimo corde tacentem, & ex aggeratis ad summum poenis inter suspiria, gemitus ac lacrymas pendentem hiantibus vulneribus, fluentibus riuis sanguineis, solutis membrorum compagibus, distractis neruis, pallida facie, inter minaces & horribiles expraerantium hostium vultus morientem, atque cruciatu ineffabili, rupto corde ac dolore valido expirantem, vt me pro te darem in precium, in exemplum, & in premium. Tu igitur vt cruciformis mihi sit vita tua, quando impetus surgit concupiscentiarum, quando tentatio concutit, quando imminentium aduersitatum tribulationumq; instat ac viger, formido ac pavor, inter spem metumq; te erige, & quasi in monte Oliueti mecum angustata, te mihi resigna, meumq; beneplacitū elige. Porro si infirmitate corporis, si necessitate seruandæ charitatis, aut si superiorum iniunctione, voluntatis aut etiam deuotionis propriæ expers facta, duceres velis captiua pro officii imperio ad seruendum aliorum voluntati, recole captiuitatem simul ac obedientiam meam, quam inimicis quoque meis exhibui, vt tu absq; murmure meæ & superiorum voluntati obtemperans, vadas quo te pro meo beneplacito mittit imposta aut necessitas, aut infirmitas. Quæ si reprehensiones, accusaciones, calumnias, insultationes, obiurgationes atque insidias incideris: hominum immortificatorum importunitates, infirmitatesq; tolera patienter ac sine contradictione, memor verecundæ stationis meæ ante pontificem, ante præsidem & ante regem, vbi inique accusatus, tacui. Ita tu quoque non respondeas exprobrantibus tibi verbum, eo præsertim tempore, quando impatientiæ aut iræ titillatio in te sentitur, aut quando verbis tuis aduersarij tui non lenirentur, sed acriori potius furore accenderentur. Sic derisiones, vilipensiones, temeraria hominum iudicia ac detractiones silenter mecum sustine, non reddens maledictum pro maledicto, sed in mente habens, quomodo ante tribunal ipse ad mortem innocens propter te damnatus sum. Sed & mecum tunc extra castra te educam puta expoliandam & crucifigendam, dum omnes voluntates tuas, omnes amores tuos, & quicquid in creaturis tibi charum aut dulce esse potuit, post te cogis relinquere. Vbi si in obseruatia diuini beneplaciti atque in tui ipsius relictione ac resignatione extensa, in tribulationum quoque aduersitatumq; sufferentia crucifixa, æmuloꝝ senseris erga te inuidiam, actus & verba tua obseruantium & te traduentium, sustinerisq; insultantium atque improperantium linguas, bona tua calumniantium, & adeo vilem contempibilemq; assermantium, sustine & gaude: & potissimè si etiam mansuetudinam tuam non gratiæ aut virtuti, sed malæ conscientiæ impotentia ac ignauias asserbant, quasi quæ respondere aut nescias, aut etiam volens, neque possis, neque audeas iniuriam tuam vlcisci: imò iniuria non fit, te contumeliis affici. In hoc inquam, vehementius gaude, quod non solum mecum, sed etiam pro me digna habearis iniurias & contumelias pati. Itaque contempta & iniuriis fatigata, si perseveranter cupis mihi esse conformis, nihil horum illis imputa, sed de manu prouidentia

dentia mea quae te his dignam iudicans, ad tuam utilitatem cuncta haec misericorditer ordinat, accipe ipsorum verò simplicitatem ac ignorantiam excusa, ac ne talia facientes apud me delicti habeant accusationem, pro eis ora: sic omnes quatas patris aduersitates in me refer, & mihi conformem vitam induere stude. Porro si non solum extra, sed etiam intus te praeserint amaritudines & angustiae, obsederintque ariditas & desolatio cor tuum, omni spirituali consolatione, deuotionemque sensibili destitutum, nequaquam ad externas te consolationes propterea effundas, nec extra me peregrina & noua quaeras, sed amatoris tui, hoc est, meo exemplo te mihi resignes, videlicet te ipsam deserendo, & omnem cogitatum tuum in me proiciendo, meumque beneplacitum spe firma & fiducia tranquilla expectando. Porro propter subtractionem hanc sensibilibus gratiae, qua in ariditate mentis relinqueris, non est quare terrearis (haec enim praecipui mei amici probati, & fideles constantesque in sui abnegatione inuenti sunt) sed esto secura: quanto in exteriori homine tribulatio fuerit vehementior, quantoque interioris hominis desertio ac pressura extiterit maior, tanto eris mihi crucifixio (si tamen interea nihilominus voluntas tua mihi manserit vnica) conformior, atque acceptior. Proinde omnibus desideriis & consolatione habendi moriaris necesse est: quia non delicias, sed maenam amaritudine fellis te in hac visa potandam debes expectare. De hoc poculo quanto tibi plus propinauero tanto tu contemptis omnibus terrenis ac visibilibus, virtutum perfectionem, gloriam meam ac beneplacitum, animarumque salutem facias. Aestima te mundo mortuam, ut extinctis concupiscentiis, in omni re liberam, ac nusquam implicatam te serues mihi committens vniuersa: imò quasi de seculo hoc momento egressura, desideria & cogitationes tuas omnes transfer in me, ingrediens in latus & cor meum apertum, vbi quam si in sepulchro abscondaris & quiescas.

Cruci affigi ab intra quid mystice.

Deuotionis sensibilibus subtractio quo referenda.

Mori seculo qui mystice contingat.

Matt. 27
Heb. 13

Luce 9

Via crucis vt sit sola via ad salutem. Luc. 24. Via arcta quoniam sit.

Filia, ego sum Dominus tuus, qui sub cruce pro te gemens extra Hierusalem eiectus sum, rosea sanguinis vestigia tibi in memoriam & pignus amoris relinquens, vt te ad mei imitationem, id est, ad crucem tollendam inuitarem propterea omnibus dixi: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me*, ostendens non aliam viam esse ad aeternam vitam, atque viam crucis. Quod post resurrectionem quoque significare volui, *Oportebat*, inquit, *Christum pati, & ita intrare in gloriam suam*. Atque idem quos in hoc mundo chariores habui amicos, quos ad altiore promouere volui gradum sanctitatis, & subinde ad maiorem gloriam, hos durioribus ac pluribus hic tribulationibus affixi. Quippe, cui familiarissimum est potissimum in hoc mundo amicis meis, amariotes propinare potiones: quandoquidem crux seu tribulatio via est arcta, sed est via nihilominus regia, qua omnes transferunt, omnes transire oportet, quicumque ad me, quicumque ad vitam peruenire beatam contendunt.

Crux quoniam sit incipientium quam sit illa subinde molesta, vt que patienter ea ferenda sit.

CANON VIII.

LEgisti scio triplicem crucem esse sanctorum: quarum vnā aut alteram nemo fuit amicorum meorum qui non tulerit. Prima crux occurrit quando tyro meus à mundo & ab his quae mundi sunt, coeperit se ad me conuertere: tunc

Crux incipientium quae sit.

XXX
oniam

enim variis adhuc impugnatur, allicitur atque trahitur desiderijs noxijs, & peccatorum tum imagines tum delectationes se ingerunt vel nolenti. Si quidem cogitationes voluptuosae occurrunt, quibus resistere aut potius contemnendo fugare, licet operae precium sit, animae tamen infirmæ pugna hæc crux videtur esse & labor. Verum tamen si mori vultis carni & mundo, mihi que viuere non solum frequens assidue, sed continua propemodum exigitur pugna, vbi nequaquam retrocedere licet, sed penetrare oportet. Nec parum est molestum persequi quod delectat. Est igitur crux in hoc confictu & labor: & hoc mea nonnunquam dispensatione agitur, vt non minor se continendi à vitijs inueniatur difficultas & amaritudo in homine incipiente, quam fuit olim delinquendi voluptas. As nequaquam deserendum est propositum vobis certamen, sed occurrendum potius & aspiciendum est in me, hoc est in autorem fidei & consummatorem, qui propositum mihi gaudio, sustinui crucem. Leuandum est ò filia cor, & orandum vt veniat auxilium tibi à Domino, Certa esto, quia tametsi pugnam atque agonem tuam aspiciens, aliquantisper quasi distimulauero, non deseram te in tempore opportuno: sed cum clamaueris ad me, exaudiam, & cum inuocaueris, dicam assum, faciamque vt assiduitate pugnandi, calcatis tandem vitijs, crux hæc tua vertatur tibi in gaudium.

Heb. 12

Psalm. 90

Crux proficientium, hoc est, tribulationum & afflictionum quam sit amicis Dei aliquando grauis: cur item Deus suos electos hic multifariam afflictet.

CÁNON. IX.

EST deinde filia crux quæ à me imponitur: hanc intelligere debes aduersitatem quamcunque tam exteruam quam internam, quæ molestius vos torquet, quo non cognoscitis, aut non attenditis eum qui hanc vobis imponit. Nam in corde repugnantes, murmuratis aduersus proximos vestros, quicquid patimini illis imputando, cū reuera ipsa immortalis voluntas vestra, amorque vestri proprius torqueant vos: ad cuius extinctionem, simulque vt superbia & duritia cordis vestri contusa emolliatur, diuina mea dispensatione agitur vt humiliemini aduersitatibus. Hoc autem bonitatis mex est immensæ, quod cæcipientibus vobis perditionis viam occludo, salutis aperio. O si videres anima, meam bonitatem erga te, abyssalemque dilectionem, quomodo profundissimo nec inuestigabili sapientiæ mex consilio super te vigilo, quærens & procurans felicitatem tuam, quia ad maiora & perfectiora te semper licet nescientem, cupio prouehere, idque semper paterno amantissimoque corde, nihilo secius dum mitto flagella, quam si gratissima tibi mittere munera. Quare sapiens ac beata fores, si tu quoque ea dilectione de benignissima manu mea tribulationum munera susceperis, quæ ipse ego tibi donavi. Quid miraris si capere dolet, si fames, sitis, frigus aut æstus corripit, si languet pectus aut stomachus, si homines derident, si fallunt amici, si damna & aduersitates, egestas aut alia quouis necessitas præmat, quando ne minimum quidem quod esse potest molestum tibi, citra diuinam dispensationem meam ac prouidentiam potest occurrere quando potius ab æterno id prouisum, sicut ordinatum est à me, vt hoc momento, hac mensura, ita, & non aliter haberes. Nemini mandavi impiè agere, nemini præcepti sum in te malitiam exercere: sed hoc ab æterno volui, vt hoc tempore tu hæc patereris. Quamobrem ex paterno amore (quippe cū pati sit tibi proficiu) non impedivi hæc aduersitatem, quæ impedire si vellem, potuisssem.

Quidnam potissimum quemque eruciet.

Tribulationes à quo imminantur.

Eccle. 15

Vnde.

Vndecunque igitur tibi patiendum occurrat, etiam si tua id negligentia admiffum fit, vt tribulationem aut etiam in seruitio meo impedimentum spirituale incideris, quatenus ex parte tua ibi fuerit delictum, dole ac poenite: ac incommodi, doloris ac molestia quicquid comitatur aut inde nascitur, tanquam de manu mea tibi impositum accipe: & nihilofecius pro eo quod diuinum meum consiliū (quod cuncta in bonum conuertantur) circa te impletur, gaude & gratias age: Quare enim ea quae creauit, ita condidi putas, vt contrarietatibus singula permixta compugnarent, nisi vt aduersa vobis occurrentia, vos ad me (in quo solo pax est & tranquillitas) compellerent, vobisque patientiae fructum atque coronam fabricarent? Elementa, bestias, astra, morbos & quicquid sub sole est inspice, & inuenies aduersantia, & sine pace vniuersa. Ibi ergo pacem, vbi vera pax est, hoc est, in me, perquire. Hic vero crucem amplectere, quam si vltro de manu patris amantissimi susceperis; etiam crux ipsa in pace te constituet. Nullus est enim artifex, qui suum opus tam accurate, tamque graphice expolire ac venustare satagit, quantum ego elimare & exornare hominem contendo, idque variis tribulationum modis, dum ad perfectum perduxero decorem, quo mihi placeat maximè.

Aduersa homini cur Deus creauit.

Crucem quamquam quisque ferre, naturam suam discrete affligere, obedientiaequè iugum quam lubentèr ferre debeat, cunctisque aliis exercitiis anteferre.

CANON X.

Obseruandum est tamen o filia, cum dicerem cuius crucem portandam, non ab re, nec absque consilio fuisse vt adderem, suam. Neque quamlibet crucem assumendam omnibus volui, sed eam, quam ipse pono humeris cuiusque ferendam. Aliorum crux non est tua crux, nec tua aliorum. Proinde in consulte faciunt nonnulli, cum aliorum legunt aut vident abstinentias & afflictiones vltro assumptas, aut à me data illis occasione per meam prouidentiam toleratas, mox nec suae fragilitatis mensuram, nec mensurae terminum ac modum considerantes, volunt quaelibet imitari, quasi non sufficiant aut viliora sint quae ego longe maiori fenore illis ferenda dederam. In quo quidem imbecillem naturam premunt, ac opprimunt. Vnde fit vt tandem nec ad hanc, quam voluntas propria intemperato feruore, temereque assumpserat, nec ad illam quam prouidentiae meae gratia illis imposuerat, eorum vires sufficiant: sed vtrobique cogantur cedere, neutri quaeant satisfacere. Fit etiam quod summopere fuerat cauendum, vt bonis ceptis bonum non possunt dare finem, nec quo mea illos vocatio trahebat, vt pote capitis aut virium infirmitate praecepti, possint sequi. Nullum ergo opus, nullum exercitium, nullam deuotionem anteferas oportet obedientiae, cui (siue per hominem, siue per prouidentiae meae curam ac dispensationem mea voluntas innotescat) semper auscultare, semper obtemperare, semper te debes credere. Quicquid enim ex propria voluntate, proprio amore, propria electione, proprio consilio, proprio iudicio, propriae aestimatione quantalibet alioqui praeminentia emicet, nascitur, semper minus ac vilius est illo quod ex pura abnegatione atque relictione sui ipsius mihi siue agendo, siue patiendo offertur.

Vt quidam suam naturam inconsulte destruant.

Obedientiae nullum vel opus vel exercitium antefendum.

Esto igitur prudens filia, & prospice, si tentatio aliquando grauis super te venire

XXX

permissa

Exercitia af-
flictiva qua-
tinus tantū
adsumendū.

Castigatio
moderata
iuuenibus
necessaria.

permissa fuerit, si ad grande aliquid tolerandum te vocauero; vires habes non in-
sipienter per te exinanitas, quibus meæ satisfacere possis voluntati, vitia persequi,
& prauis desiderijs non acquiescere, te humiliare, & ad mansuetudinem cogere, pro
austera duratq; facie, serenam ac tranquillam, pro contumelia benignitas, pro ma-
lis ac persecutionibus beneficia reddere. Hæc sunt filia, quæ in mea & meorum san-
ctorum vita secure debes imitari. Quantum verò his iam dictis seruire adminicu-
laritq; possunt castigationum & afflictionum exercitia, tantum & non ultra eadem
debes admittere: quia hæc propter illa, non illa propter hæc mihi placent. Vnde &
illa quæ ab Ecclesia aut superioribus instituta sunt, magis propterea ne obedientia,
quam ne afflictione careas, obseruanda sunt. Itaq; sine vt persequantur te, torquant
te, crucifigant te alij, & quomodocunque tecum volunt agant: tu exuta omni pro-
prietate, per mansuetudinem sustine. Hoc erit mihi sacrificiū acceptius omni pro-
pria voluntate, quam libet ad placendum mihi se exercente. Iuuenibus tamen & in
quorum carne adhuc sensualitas viger, conuenit & plerunque necessaria est castiga-
tio moderata, vt tractum gratiæ meæ sequi possint. Porro à senibus & debilibus ab-
negationem, mortificationem ac suam relictionem expolco.

*Cruce omnium grauisissima quæ sit: quam patienter ea portanda, ad
quantam item perfectionem gloriamque eadem perducatur.*

CANON XI.

Anima hæc
cruce onu-
ta quid fa-
ciat.

Tertia deinde crux his tanto est amarior, quanto interior. Per hanc crucem in-
telligas filia tentationes horribiles, quæ intus præmunt & angustiant animam
à mundo abstractam, quæ temporali ac creaturarum consolationi penitus
abrenunciavit, & iam à me quoque veluti derelictam, sterilem atque obscuram se
sentit hostium corruptionibus expositam. Nam cogitationes fœde blasphemiar, de-
sperationes, perfidiaz, pusillanimitates, scrupulositates, timores, validissimiq; terro-
res ipsam concutientes, solam ac omni auxilio destitutam inuenientes obruunt.
Vnde quo se vertere, quo se extricare possit, imò & quomodo secum agatur non
intelligit. Hæc præssura ex multis confluens, eius aded intima vulnerat, adeoq; fatis-
gat, vt consumptis penè ossium medullis, sensuumq; ac vitæ se tandem fieri exper-
tem formidet. Ea propter si nihilo minus nuda ac sola erga me fide confians persistet,
vtpote alijs omnibus spoliata, & seipsam relinquens, sub potenti manu mea se hu-
miliet, nullamq; aliunde consolationem querens, super incude propriæ resignatio-
nis tundi à me ac fabricari se sinat, præstolans me solum, nullumque querens libe-
rationis effugium. Si ita inquam, sese mihi credere & relinquere audeat anima in-
ter omnes dubietates, ignorantias, obscuritates, ariditates, pressuras, tentationes,
derelictiones, quæ contra ipsam spem quoque militant, ac fiduciam omnem pro-
fus abrogare moluntur, nec me deserat, sed beneplacitum meum expectet, nascen-
tur eidem, gratia mea clam in ea operante, bona ineffabilia. Propterea ô filia si didi-
ceris tunc non querulari, non discurrere corde, ac pro releuatione extrahagari, sed
sustinere ad finem, tacere atque me præstolari, tribulatio hæc ipsa pariet me (quod
desideratissimum tibi esse debet) in anima tua. At si ad alia te conuerteris, ea quæ
requiris in te nascentur. O si scires te exire, te deserere, teq; in me proicere, mihi re-
linquere ac credere. Filia, quicquid homo patitur, siue id sponte assumptum fue-
rit, siue aliunde acciderit patiendum, modo voluntarium aded fit, vt illo mei causa
nolit

nolit carere, utpote necessitate in virtutem mutata, si illam aduersitatem in me re-
tulerit, scilicet ad passionis meae honorem, & in gloriam meam cum profunda humi-
litate ad patiendum mihi obtulerit, magis mihi accepta est hoc modo deuotio pa-
tientis, quam bene operantis. Adde praeterea, quod bonae menti maior consolatio
est per sui abnegationem aliquid pati, quam aliquid bene operari: si tamen caetera
alioquin paria sint: Quia plus aduersatur naturae passio aut calamitas toleranda,
praesertim vltro non assumpta, sed aliunde adueniens, quam virtus operanda. Ibi
praemittitur natura, spiritus vero erigitur. Quicquid autem naturae plus aduersatur,
durius premit. Hinc aduertis quantus sit fructus, patientiae, quam multa secum bo-
na afferat calamitas aequanimitate tolerata. Haec est calix benedictionis, quo sanctos
meos omnes potavi, & omnes inde auidè biberunt. Quapropter non dubites sancto-
rum fuisse neminem, qui non per viam tribulationis & abnegationis ad me vene-
rit, hoc est, qui non crucem suam post me portauerit. Quotquot enim fuerunt, aut
corporis, aut cordis sanguinem mei amore fuderunt, hoc est, aut externam aut in-
ternam crucem habuerunt. Quanta iam verecundia meritò tibi deberet oriri, quae
non vnum quidem verbum durum potes sustinere, aduersitates autem horres, &
nimium formidas, cum tamen haec omnia nisi ex magno amore à me tribuantur,
id est, solis electis meis, ut quae mundi sunt fastidiant, & ad me conuersi, pacem & cō-
solationem ex me solo expectent. Quid iam timere habes sub manu mea? Quis po-
terit tibi nocere, quamdiu me habueris patrem atque patronum? Noli igitur time-
re, sed abiecta omni pusillanimitate gratias agendo quicquid tibi euenerit de manu
mea accipe: & quamdiu libet, ad patienter sustinendum te mihi praebere. Per aduersi-
tates enim ego seruis meis occulta mea dona praebere. In aduersitate me plures inue-
niunt, quam in prosperitate. Propterea quicquid ab hominibus tibi fiat, aut quis te
despiciat, quis ve molestia premat seu contumelia, noli pefare: sed hoc prouide, ne re-
mordeas, ne remurmures, ne vltionem cogites, ne denique iniuriam tibi fieri pu-
tes, imò ne homines quidem, sed me cogites, me attende praesentem qui haec facio.
Meditare, quomodo omnia ac singula quae tibi eueniunt ad laudem meam conuer-
tas, & quomodo ex quolibet boni aliquid exhaurias. Ea enim propter ego haec tibi
misi Filia, quemadmodum male agere & prosperitate gaudere, damnationis futu-
rae est argumentum, ita bona agere, & mala pati, salutis est indicium. Porro perfe-
ctissimum est omni consolatione, hoc est, tam humana, quam diuina esse destitu-
tum, & interim patientia, longanimitate, atque plena sui relictione seipsum mihi
subicere. Qui eiusmodi sunt, & mihi fideles adherent, quamuis nullam deuotionem,
nullum amorem habeant sensibilem, quamuis arido, sicco, compresso, obscuroque
torde omnia faciant, tamen si nolunt à me recedere & me etiam verberantem, &
quasi non amantem, aut quasi repellentem (qui tamen eos maximè tunc amo) su-
sinent, hi sunt amici mei, quorum laus, licet ex corde prodeat angustiatio me oble-
stat. Porro quando super huiusmodi qui nec intus, nec foris habent quo se sustērent
excepta sola nuda fide & charitate (quam tamen nec ipsi in se sentiunt) exterior de-
spectio, contumelia, correptio, humiliatio ve acciderit, & hanc humiliter suscipiūt,
nec verbo aut signo redarguunt, nec excusant aut defendunt, quin potius quasi nul-
la fieret sibi iniuria, non sentiunt, hi veram adepti sunt patientiae virtutem: hi iam
soli non patiuntur, sed ego patior in illis: & quicquid eiusmodi fit, grauiter vlciscor.
Nam qui tangunt eos, tangunt pupillam oculi mei. Nam licet in mundo quasi de-
spectissimi, viles & ab omnibus derelicti habeantur, sunt tamen (quamuis & ipsi ne-

Abnegatio
sui quā ma-
gna cōso-
latio fit.

Sine tribu-
latione ne-
minem vn-
quam sal-
uatum.

In aduersi-
tate Deū
inueniri.

Consolatio-
ne omni tū
diuina tum
humana nu-
dari cuius
rei fit argu-
mentum.

Patientiam
reuera qui-
nam sint a-
depti.
Zach 2

sciant amici mei secretissimi. Ad horum filia despectionem aspira, & crucem tuam vndecumque tibi eueniat, humiliter atque desideranter amplectere, patienter & equanimiter porta. Filia, si his qui à me post hanc vitā sunt separandi, adeò ad vniuersa cuncta hic accurrerent, si adeò eos nil contristarēt aut læderet, vt etiam ambulantes lanam pedibus calcarent: & si his qui mecum regnabunt felicissimi gaudiisque pleni, modo occurrerent tantæ persecutiones, vt quos calcant lapides, resiliētes ipsos in ora rerunderent, neutri digna his quæ sequuntur hic reciperent. Pati namq; his aduersa, regia est via, quæ à me arcta nōminatur, perducens in regnum coelorum.

Via regia vt
sit hic pati
aduersa.
Mat. 7

Conuicia
cur præstat
hic pati quā
laudes.
Perfectissi-
mus quisquā
hic reuera
existimāus.

Ambula igitur in hac via & gaude, gratiasque age mihi, quod te digner hoc honore, cui ad patiendum tribuam. Itaque eis qui tibi molesti sunt, tu econtrariò non sis molesta.

Quid enim aliud virga potest, quam cædere? & quid homines tibi facient, si ego noluerō? A me igitur omnia accipe, homines vero à me iustos, vt tibi sint graues, arbitrare. Mihi igitur, si te ignominia contumeliave afficiunt, obtemperant. Disce tamori tibi ipsi, vt perinde tibi sit & laudari, & conuicia pati: imò præstat conuicia patienter audire, quam laudes. Illa enim humiliant hæc extollunt. Proinde perfectior æstimandus est, qui ad verba dura benignus mitisque mollior respondet, quam qui (licet in cælum quotidie rapiatur) nescit ad increpationes nisi impatienter respondere. Porro perfectissimus est ille, qui cum omnem fert iniuriam, cum ab omnibus male audiat, cum despicitur, à Deo non vlsci desiderat aut retaliari, vt etiam de suo gaudeat opprobrio, exultetque se ab omnibus quæ mundi sunt, id est, ab amicis à fauoribus, à rebus, ab honoribus esse alienum, quem nemo defendat, nemo excuset, nec ipse excusabilem se existimet, totus pauper & mihi derelictus. Itaque filia quantiscunq; te senseris tribulationibus, aduersitatibusve obrui, tanto magis in mente debes gaudere, quod meam in te habeo & perficio voluntatē, quod te mihi conformo quod denique quo apta sis mihi coniungi te dignam facio.

Exercitium animæ deuotum ac pium.

CANON XII.

Quoridie igitur hoc in oratione tibi sit exercitium. Primò, vt pro omni aduersitate, pressura & tribulatione, quam vllō in tempore habuisti vnquam, me laudes, mihi que gratias agas. Deinde, pro charitate, immensoque amore, quo ex paterno corde tui misertus, & te mihi attrahere cupiens, aduersitates tibi misi, atque prouidi. Tertio ora me pro omnibus, qui tibi vnquam molestiam iniuriamve aliquam irrogarunt, vt illis propter infinitam misericordiam meam ignoscā, & non solum ignoscā, sed etiam æterna bona, propterea quod vel ignorantes meæ prouidentia seruierunt eis retribuam. Quarto pete veniam tu, quod ad prouidentiam meam tu tam cæca, tam tarda, tamq; ingrata, aduersitates non hilari receperis animo, nec patienter æquanimiterq; tolerasti, spolians temetipsam gratia meæ fructu, quem in his tibi dare statueram.

Quintò, vt offeras te atque resignes in omne beneplacitum meum, ad quacūque molesta sentienda in tempore & æternitate, quamdiu mihi placet, nec per ea intendas quasi pro peccatis tuis velis aut possis satisfacere (nam pro his meam mihi satisfactionem, hoc est, passionem meam offeras) sed idē te mihi resignes, vt iustitia meæ & beneplacito meo in te satisfiat ad gloriam meam sempiternam, orans vt te dignam

Resignare se
Deo cur qui-
libet debeat.

dignum faciam, feruentem atque satis fortem, quæ possis iuxta omne beneplacitum meum quæcunque voluero, & quamdiu voluero pati, vt non ad quærendas consolationes, aut remedia confugas, sed ad brachia mea nuda & crucifixa te resignes, mihiq; charitate nuda ac sola ardentissima atque perpetua in hæreas. Hoc exercitiū applicare posses in quinque vulnera mea: & si deuotio per hoc iuuatur, venias seu genu flexiones quinque addere. Cui si affueta fueris, senties in interiori homine quod gratia mea non frustra inaniter te fecerit laborare. Vale interim filia ac sponsa & donec rediero, qui tamen nunquam tibi desum) confortare, meq; semper in silencio cordis & oris præstolare. Iterum Vale.

PIO LECTORI SALVTEM.

V andoquidem autor noster in ipsa parte libri II. Alloquiorum quæ proxime procedit, scilicet in fine IX. canonis mentionem facit de quibusdam impedimentis generalibus, quæ vel impediunt, vel retrahunt violenter hominem à spirituali profectu, sicut hoc loco subnectere nouem quadam impedimenta, quæ Lansbergius ipse seorsim consecras, & aliquoties typis excudi curauerat Vtrum autem sint hæc eadem, vel alia impedimenta, quorum Autor idem in eodem canone meminit, Lectoris censura relinquimus. Sunt porro impedimenta quæ sequuntur, eiusmodi, vt sine eorum remotione nulli vnquam sperandus sit in spiritualibus vel vllus profectus.

IMPEDIMENTA GENERALIA

nouem, quæ multo maxime quemq; christi fidelium remorantur, eisque obstaculo sunt, quo minus illi liceat ad perfectionis Christianæ apicem pertingere.

Amor priuatus & pestifer quæ mala in homine efficiat & vt is per intentionem rectam & castam castigandus sit.

CANON XIII.

Impedimentum primum, quod proficientibus occurrit, & vnda cætera vitia omnia nascuntur, est amor sui. Hoc enim fit, vt homines per imparitatem intentionis in omnibus seipfos, hoc est, suum commodum, sui laudem, & quod optant suum bonum, magis quærant, quam Dei honorem: idq; non solum in operibus suis, sed etiam in virtutibus ac Donis Dei, atque aded in quæstione ipsius regni cælorum. Et ided nil mirum, quod in varios sæpe errores & peccata labuntur. Tu verò, quia opera nostra ex intentione fructum assequuntur & meritum, si saluari aut proficere desideras, inuocato primum diuino auxilio, sine quo nihil præuales, omnia verba, actus & desideria tua observa, & in singulis intentionem tuam discute, vt nihil aliud, quàm purè Dei honorem ac beneplacitum quæras: teipso ac aliis omnibus posthabitis in tempore & æternitate: nihilq; dicas aut facias, nisi quod credideris placere Deo.

*Amor inordinatus ad creaturas vt oculum mentis excæcet
quig is mortificandus sit.*

CANON XIV.

Impedimentum spiritualis profectus secundum est, amor inordinatus ad creaturas. Hic amor ex quolibet rerum euentu facile cor humanum inquietat, vt amore, odio, gaudio, dolore, solitudine aut tepore interior oculus turbatus neq; Deum, neque seipsum, neque quid rectum sit, valeat cognoscere. Quapropter si pacē optas cordis, oportet vt cor tuum ab amore creaturarum mundum ac liberum serues, & omnia vndecunque tibi eueniant diuinæ prouidentix securè committas; curas tuas & cogitationes omnes in illum proiciendo, obseruans, vt nihil in te quiescat, nihil intret mentem tuam nisi Deus. Da terram pro cælo, mundum pro Deo. Vilia sunt omnia quæ in mundo sunt, indigniora, quam vt illis inhæreas. Hoc sit aliorum qui de hoc mundo sunt, pro quo Christus non dignabatur orare. Non potes duobus dominis placere, nec diuersa amare. Si vis scire quid amas, attende quid frequentius cogites. *Vbi enim est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum.*

Ioan. 17

Matt 6

*Sensualitas immortificata quanta damna animæ inferat: quomodo-
que ea per continentiam omnium sensuum reëtificanda sit.*

CANON XV.

Tertium quod impedit hominem à spirituali profectu, est immortificatio sensualitatis, quia nimis proni exfruuntur se homines ad oblectamenta sensuum, & solacia naturæ præter necessitatem aut rationabilem discretionem: vt est in cibo & potu, in verbis, personis, rebus & occupationibus, modisve aliis tum vanis, tum curiosis, per quæ internam pacem, deuotionem sensibilem, ac Dei gratiam siue amittunt, siue præpediunt, seminantes in carne, de qua simul & merent corruptionem. Tu verò continens esto sensuum tuorum, desiderijs & concupiscentijs tuis viriliter reluctando, occasionibus & irritamenta fugiendo, atque ad contrarias virtutes te ipsum vi retrahendo, donec mortificatus vitijs ac passionibus, sensualitas ipsa sponte obediatur spiritui.

1 Cor. 16
Galat. 6.

*Vt omnis superbia per veram, profundam, deuotamque humilitatem
mortificanda sit: quomodoque eadem humilitas obtineri pos-
sit: quod item eadem obtenta efficiat.*

CANON XVI.

Quartum impedimentum spiritualis profectus est, superbia, inanis gloria, sui æstimatio siue complacentia, & desiderium, siue gaudium, quo multi requiescunt in fauore, laude & æstimatione hominum: propter hæc vitia multi dereïnquuntur à Deo, quia cum sanos æstimant seipsum, non querunt, neque admittunt remedia. Tibi igitur quum sit maximè necessaria vera humilitas (quæ sola via est tutissima ad Deum, ex qua germinat omne bonum) hanc tibi ita compares, vt indefinenter pro illa Deum roges, æstimens te adhuc superbissimum, simulq; vilissimum. Insuper omni tempore præ oculis habe inënitam maiestatem, sapien-
tiam

tiam & bonitatem Dei, & è regione Abyssalem vilitatem nihilcitatatis tuæ, iudicans teipsum ex animo pessimum peccatorem mundi, propter multitudinem vilitatis & ingratitude tuæ, indignum omnibus beneficijs, quæ à Deo, vel creaturis recipisti, vel recipere poteris in æternum: dignum verò omnibus pœnis & opprobrijs. Sicq; submittes te omnibus hominibus, eligesq; tibi infimum locum in cælo & in terra, clamans vt miser ad Dominum: *Deus propitijs esto mihi peccatori: cupiēs etiam contemni, & conculcari ab omnibus.* Hæc humilitas vincit Deum, & capacem te facit omnium gratiarum eius. Heu quis posset sibi arrogare sanctitatem, cum tam arduum incertum & occultum sit sensualitatem & propriam voluntatem verè abnegasse, sitq; sæpenumero sola natura, vnde falsum argumentum sumitur magnæ sanctitatis.

Vt cordis omnis amaritudo per synceram erga omnes homines charitatem extinguenda sit, & quæ & quænam ea charitas exigat.

CANON XVII.

Quintum quod omnes in militia spirituali impedit, est amaritudo cordis, qua nonnulli proclives sunt ad impatientiam, odium, vindictam, & ad aspèrandum cæteros. Hi murmurant contra superiores suos, iudicant & contemnunt proximos, obloquuntur & detrahunt, & omnia venenato oculo, quo ipsi infecti sunt, aspicientes, peruersè interpretantur, Deo & hominibus odibiles. Quocirca, si vnquam volueris proficere, necesse est, vt in Deo omnem proximum diligas, in omni homine imaginem Dei honores, nullam amaritudinem, displicentiamve in corde tuo quiescere sinas aduersus aliquem, sed occurras omnibus vultu sereno, in dulcedine charitatis, in mansuetudine cordis ac benignitate sermonis: paratus omnium onera & infirmitates portare, omnium indigentijs subuenire, omnium offensiones remittere, & in meliorem partem interpretari, neminem iudicare vel contristare, cunctis prodesse & solamen adferre: & generaliter in vniuersos sine personarum acceptione pietatem & miserationem effundere.

Proprietas voluntatis, sensus, consilij & iudicij quantis damnis homines afficiat: quique eadem per sui abnegationem omnimodam sit extirpanda.

CANON XVIII.

Sextum impedimentum in profectu spiritualis vitæ, est proprietas voluntatis, sensus atque consilij. Huic plerique aded innituntur, vt neque Deo audeant se credere ac resignare, neque hominibus: sed sit eis proprietas illa in iudicando Iosuc. 6. ac eligendo quasi basis ac fundamentum, super quod omnia sua ædificant. Quæ quamlibet magna videantur, sætent tamen in oculis Dei. Tu itaque si hoc fundamentum euertas, corruent pariter in te omnes muri Hiericho, id est, defectus vniuersi. Fundamentum perfectæ abnegationis qui iaccaduta. Quapropter aliud fundamentum tibi iacias necesse est, videlicet plenam ac perfectam tuipsum abnegationem qua temetipsum ex eas & relinquis, atque sine retractione cordis in beneplacitum Dei resignes, voluntatem eius cum mentali

Yyy compla

complacencia medullitus amplectens, ac hominibus propter Deum in omnibus licitis obedias, tutissimè confidens eius bonitati, quæ omnibus qui se corde & corpore tradunt & credunt, eidem vbique adest & prouidet in prosperis & aduersis, etiam minimis sua ineffabili prouidentia, melius quam ipsi vel optare possent. Quæcunque igitur tibi eueniunt, non ab homine aut creatura aliqua, sed immediatè à Deo, tanquam de manu prouidentia eius accipias: & hoc æquo imperturbatoq; animo, ac supra vicissitudines rerum humanarum eleuato, atque per amorem in Deum fixo, nihilo magis optans prospera quam aduersa, donec omnis proprietatis & iudicij tui in te funditus moriatur.

De intellectu profundi, curiosi & superbi nocuentis: qui que idem simplificandus sit: quo item omne humanum studium, lectio librorum & scientia referenda sint.

CANON XIX.

Septimum præpediens hominem à spiritali profectu, est studium immoderatum quo intellectus occupatur circa nudas speculationes, & ubi neque deuotio, neque inflammatio affectus queritur, sed lectio aut propter seipsum, quia oblectat, aut propter scientiam tantum frequentatur. Qui eiusmodi sunt efficiuntur vani, inflati sensu suo, præsumptuosi & steriles affectu, qui de spiritu quidem loqui sciunt, sed nihil gustare meruerunt.

Studium & lectio librorum quo referenda fiat.
1. Cor 2
In passione Christi quenam cõtemplanda.

Tu autem non idèd legas, vt doctus habearis, sed deuotus efficiaris. Semper arbitrare te nihil scire, nec aliud optes scire, nisi Iesum Christum, & hunc crucifixum. Si Christum bene scis, satis est, si cætera nescis. In huius vita & passione continèd te exerce, contemplando quæ patitur, vt condoleas: quomodo patitur (id est mores & virtutes) vt imitari studeas: & quare patitur, vt charitati eius ipsum redamando, respondeas. Crescat in te iugè desiderium, vt possis pro modulo aliquo domino tuo conformari, sustinendo longanimiter & patienter quæcunque aduersa tibi imponere dignabitur, iuxta omne beneplacitum suum.

Mentis humanae impuritas, instabilitas neglectusque quam sit cuique nociuus: quomodoq; eadem reformanda & in Deum eleuanda sit.

CANON XX.

Octauum quod omnes impedit quo minus in spiritu proficiant, est neglectus interioris hominis, instabilitas cordis, nimiaq; libertas mente euagandi. Inde fit, vt cor depictum varijs idolis, diuinas inspirationes non aduertat, nec se ad Deum leuare illiq; adhærere quæat. Tu verò euagandi occasionibus omnibus sepositis, imaginationes, formas, similitudinesq; rerum ac rememorationes dictorum & factorum omnes, quantum possibile est, excludas: & collectis animi viribus intra te ipsum in silentio & quiete spiritus habites, vt mundo purificatoq; intellectu ab imaginibus, & libero ab omni creaturæ affectu, eleuata quoque ad Deum

Deum memoria, qui quid agis, semper in illum tendas, illi vni semper inhæreas. Quid enim circa multa laboras? Vnum cogita, vnum desidera, & quietem reperies. Semper igitur vbicunque fueris hæc vox in auribus tuis sonet: fili mi redeas ad cor, ab omnibus te abstrahens, vt nudato & simplicitate corde, in Deo immobilis perseueres, præter ipsum aliud nihil cogitans aut desiderans, quasi tu solus in mundo cum ipso sis. Et ad hoc tam humiliter, quam feruenter aspira, vt anima tua tota cum omnibus viribus & potentijs suis in Deum (iuxta magnum mandatum legis) collecta, vnus fiat spiritus cum eo.

Mat. 6.
1. Cor. 6.

Tepiditas proficientis vitæ vt complures misere decipiat: & vti per exercitium diuini amoris spiritus hominis inflammatus sit.

CANON XXI.

Nondum impedimentum spiritualis vitæ est, tepiditas, qua multi sola consuetudine ducti opera faciunt bona, perfectionem æstimantes in multitudine operum magis, quam in feruore charitatis, aut intentionis puritate consistere. Ideo tractui diuino non acquiescunt per abnegationem sui. Tu verò hanc regulam tanquam proficienti compendium tene, vt omni tempore cor tuum amorosa conuersione ad Deum habeas eleuatum, cum feruenti desiderio illi placendi ipsumq; diligendi perfectissimè, suspirans & clamans indefinenter per ignitas aliquas orationes breues & aspirationes flammigeras, hoc modo: *O Deus meus, ò vita anime mee, ò totum desiderium & gaudium meum, quando te ardentissime diligam & meipsum ac totum mundum perfecte contempnam. O vtinam possem à meipso totus deficere, & in te liquefieri, absorberi & transformari ex vehementi amoris tui incendio. O Domine, da mihi diligere te ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, & ex omnibus viribus meis.* Et varijs similibus modis dilectum tuum omni tempore amando, & desiderando, vel laudando & gratias agendo, teq; in laudem eius offerendo prout vnctio te docebit. Hoc exercitium nobilissimum est, quo ab immenso potes postulare immensa. In infinitum enim se extendere debet desiderium charitatis. Deus autem ipse postulare iussit, & exaudire promisit, qui sua infinita largitate nullum prorsus vel suspirium, vel gemitum ad se emissum sinet redire ad te vacuum. Aut enim nouam gratiam infundit, aut infusam auget, aut efficacius cor tuum trahit, aut dulcius reficit, aut perfectius illuminat, aut potentius confirmat. Noli ergo tanta bona quæ omni momento recipere potes, per desidiam negligere: noli cessare, noli fugere à facie Domini. Sequere dilectum tuum per aquam & ignem, sapiusq; distractus, tentatus vel prolapsus ad misericordiam Dominum pœnitens reuertere, rursus viriliter incipe, ac te ipsum totum & omnia in eius amore & laude consumere desidera, quia ingratitude siccare facit fontem misericordiarum, & spiritus indefinenter clamat in anima nostra, vt donis Dei, quæ omni momento recipimus, respondamus, ipsum laudando corde & opere, qui est super omnia benedictus, Amen.

Charitas vt
in infinitu
se extendat.
Mat. 6.
Lucæ 11.
Ioan. 16.

Psal. 66.

Bernard.